

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ.

24-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 2.IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

РАЗУМНОТО СЪРЦЕ.

24-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 2.IV.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСФ.
ул. Сараоолу № 21.

Разумното сърце.

(10 минути мълчание).

Тема за слѣдния път: „Качествата на новия човѣкъ.“

Всѣка работа, или всѣко прѣдприятие въ свѣта, не трѣбва да почива на една колеблива основа, но на една здрава основа. Подъ думитѣ „здрава основа“ разбирамъ основа, която не се мѣни, която остава една и сѣща при всичкитѣ условия. Тази основа е жива. Допуснете сега, че вие като живѣете на земята, основата ви е здрава. Значи, вие разчитате на вашата личностъ. Но слѣдъ вашата смъртъ, върху каква основа щѣ туритѣ живота си? И тъй, земята не е истинската основа, върху която човѣкъ може да стѣпи. Тогава, коя е истинската основа? Истинската основа ние наричаме „разумното човѣшко сърце.“ Не говоря за разумното сърце на настоящия човѣкъ, но за разумното сърце на Божествения човѣкъ. Апостолъ Павелъ казва: Физическиятъ човѣкъ не може да разбере духовнитѣ работи, понеже тѣ духовно се разбиратъ. Вие трѣбва да поставите но-

вата насока на живота си върху вашето разумно сърце. Въ това разумно сърце оперира или дѣйства Божиятъ Духъ. И въ дѣйствиата на това разумно сърце нѣма никакво изключение. Човѣкъ като дѣйствува споредъ него, не прави никакви погрѣшки, и ако пъкъ направи нѣкакви погрѣшки, всичкиѣ погрѣшки се разрѣшаватъ моментално. Погрѣшките въ свѣта произтичатъ отъ обективния умъ на човѣка. Той е сегашниятъ умъ, съ който човѣкъ разсѣждава. Дойде ти една добра мисль и ти почвашъ да разсѣждавашъ, по кой начинъ да я приложишъ и изгубвашъ условията. Ние често казваме, че ако човѣкъ влѣзе въ водата може да се удави. Или трѣбва да знае да плава, или трѣбва да се учи да плава? Питамъ: въ кое училище е учило изкуството на плаване онова малкото патенце, което щомъ се измѣти и знае да плава? Прѣди хиляди години то не научило това изкуство. тѣй щото, вжтрѣ въ човѣшкия умъ има единъ Божественъ елементъ, ние Го наричаме Божествения Духъ, Който дѣйствува разумно, безъ никакви изключения. И когато ние слушаме този вжтрѣшенъ гласъ, азъ го наричамъ „разумното сърце“, моитѣ разсѣждания се отличаватъ отъ обикновенитѣ разсѣждания.

Може да направите единъ простъ опитъ. Ако вие мислите съ вашата глава, трѣбва да мислитѣ дълго врѣме, трѣбва да правите изслѣдвания година, двѣ, три, петъ, десетъ, и повече върху извѣстенъ въпросъ, докато дойдете до извѣстни заключения. Да кажемъ сега, че вие си зададете въпроса, какво ще бжде врѣмето въ понеделникъ. Нашиятъ умъ започва да разсѣждава и казва: х у б а в о ще бжде. Добрѣ, ще провѣрите. Послѣ ще се запитате: дали врѣмето ще бжде абсолютно ясно, или наполовина ясно; дали ще бжде само облачно, или дъждовно и т. н. Ще си зададете въпроса ясно въ ума. При тия опити ще забѣлѣжите, че каквото умътъ каже, едва ли излиза една на стотъ върно. Че врѣмето ще бжде хубаво, това е прѣдположение. Но, ако вие запитате вашето разумно сърце, какво ще бжде врѣмето въ понеделникъ, то ще ви каже съ абсолютна точностъ. Въ тия схващания нѣма разсѣждение. Щомъ започнете да разсѣждате. Божественото вече почва да губи своята стойностъ. Разсѣждате ли съ разумното си сърце, вие ще почувствувате едно приятно разположение долу подъ лъжичката си, и тогава всѣки единъ отъ васъ може да каже: врѣмето ще бжде еди-какво си. Запитайте се, запримѣръ, какъ ще прѣкарате тази година живота си, добрѣ ли,

или не? Ако отговорите съ ума си, той ще ви даде или най-хубавите проекти, или нѣкой път може да ви даде мрачни проекти, но запитате ли вашето разумно сърце, то ще ви даде единъ положителенъ отговоръ. Не само че ще ви даде единъ положителенъ отговоръ, но ще ви посочи, дали ще минете прѣзъ мъчнотии, като същевременно ще ви даде права насока, за да може да прѣминете по-благополучно.

Сега, въ това разумно сърце влизатъ и добрите навици. Всѣки човѣкъ има добри навици. У нѣкои хора добрите навици се явяватъ по-рано, а у нѣкои — по-късно. Дойде ти едно побуждение, една добра мисълъ да направишъ нѣкому добро. Минавашъ покрай пътя, гледашъ една бѣдна вдовица. Ти бръкнешъ въ джоба си, но веднага започвашъ да философствувашъ. Казвашъ си: имамъ пари, но тѣ ми трѣбватъ днесъ. Хайде другъ день ще направя този добро. Разсждавашъ ли така, ти вече си направилъ първата погрѣшка. Нѣма да се мине дълго време, и ти ще платишъ десетократна глоба за неизпълнение на ония хубави Божествени чувства. Слѣдователно, ние всѣкога трѣбва да се подчиняваме на Божествения гласъ въ себе си. Щомъ това Божествено чувство заговорва въ насъ, то е изпитъ въ живота ни. Богъ ни изпитва. Трѣбва абсолютно да

Му се подчинимъ! Възприемешъ ли Божественото, изпълни го. За това добро, което ще направишъ, не се изисква да дадешъ цѣлото си имане; то е една малка услуга. Едно дѣте паднало на улицата, счупило си крака. Какво ще ти коштува да го вземешъ, да го занесешъ дома си и да му помогнешъ? — Ще изгубишъ само половинъ часъ. Казвашъ: азъ имамъ важна работа. Всичкото нещастие въ нашия животъ е тамъ, че ние не слушаме своите добри побуждения и добри навици, които имаме вътрѣ въ сърцето си. Ние се спираме на редъ философски разсждения и умувания и казваме, че ние трѣбва да уредимъ живота си. Първото заблуждение е въ това, че ние мислимъ и искаме сами да уредимъ живота си. Животътъ ни, споредъ това разумно сърце, е уреденъ. Всичките условия, при които трѣбва да живѣемъ, всичките хора, съ които трѣбва да се срѣщаме и които трѣбва да иматъ влияние върху насъ — всичко това е опрѣдѣлено. И както е опрѣдѣлено, така ще бѣде. Цѣлото небе работи върху насъ въ тази насока. Въ свѣта ние не живѣемъ, но Богъ живѣе. И слѣдователно, всѣко добро дѣло е проявление на Бога въ насъ. И когато ние противодѣйствуваме на една добра Божествена мисълъ, ние създаваме своето нещастие въ свѣта. Съ

тия добри навици, които имате, не се изисква вие да вземете цѣлия товаръ на свѣта. Азъ съмъ ви говорилъ и другъ пѣтъ, че всѣка една добра мисль е свързана съ хиляди други добри мисли. Сега вие не мислите, че ако не изпълните добрата мисль, Богъ не е прѣдвидѣль това. Той е прѣдвидѣль всичко, но вие губите условията. При всѣко неизпълнение на добрата мисль вие се понижавате, вие потъвате, при което и животътъ ви става по-труденъ. Съ отказването да изпълните каква и да е добра мисль, вие всѣкога се понижавате, срѣдата става все по-груба и по-груба, докато най-сетнѣ вашата воля се парализира. Вие ставате играчка на сѣдбата. т. е. на външнитѣ условия. Тия условия идватъ по единствената причина, че ние не слушаме разумното сърце.

Какъ познаваме, че въ насъ дѣйствува разумното сърце? Когато това разумно сърце дѣйствува въ насъ, въ душата ни всѣкога наставка едно разширение. Щомъ направишъ най-малкото добро, ти усещашъ вътрѣшно доволство въ себе си, като че си придобилъ цѣлия свѣтъ. Всички трѣбва да се пазитѣ отъ слѣдното нѣщо: Когато направите най-малкото добро, не го изявявайте отвънъ. Изявите ли го отвънъ, вие спъвате себе си. Защото въ дадения слу-

чай, когато направишъ доброто, ти вече имашъ удобрѣнието на Бога и се радвашъ. Съ това ти не се прѣпорѣчвашъ, но Богъ те прѣпорѣчва. Да кажемъ, че единъ човѣкъ се дави въ водата. Ти го спасишъ. Слѣдъ като го извадишъ отъ водата, не стой да ти се отплаща. Ти си замани, а нека той те търси. Ако ти, слѣдъ като направишъ доброто, пишешъ въ вѣстницитѣ, че си избавилъ отъ смъртъ еди-кого си, това добро е наполовина изгубено. Моралната сила на ученика, който слѣдва Божественото учение е въ това, че той трѣбва да има абсолютна вѣра въ Бога. Ние може да не знаемъ, гдѣ е небето; може да не знаемъ, гдѣ живѣе Господъ, колко е далечъ отъ насъ, но трѣбва да чувствуваме Бога. Единъ английски проповѣдникъ казва: азъ не зная, гдѣ е небето, но щомъ започна да се моля Богу, тайно въ душата си чувствувамъ дѣйствието на Божествения Духъ. Значи, чува го Господъ моментално, а това е важното че въ момента, когато ние отправимъ своя Духъ къмъ Бога, Той ни чува. Правно е казалъ пророкътъ, че Богъ не живѣе въ небето, а въ сърцата на смиренитѣ. Кои сж смиренитѣ? — Хората на разумното сърце, казвамъ азъ. Ако всички вие бихте се водили по вашето разумно сърце, всичкитѣ спорове, които по нѣкой пѣтъ се явя-

ватъ между васъ, биха изчезнали. Запримѣрь, вие имате груби навици, по нѣкой пѣть нѣмате търпѣние — всичко туй се дължи на вашия философски умъ, че сж ви обидили. Въ какво седи достоинството на човѣка? — Достоинството на единъ човѣкъ седи въ изпълнението волята Божия, въ приложението на най-малките добродѣтели. Ти може да си спечелилъ едно отъ най-големите сражения, може да си повдигналъ цѣль народъ, но, ако единъ день сърцето ти каже да завържешъ обувката на единъ старецъ и не направишъ това, всичко сторено пропада. Да завържешъ обувката на единъ старецъ струва повече, отколкото да спечелишъ едно сражение. Сега ще ви приведа примѣра за онѣзи двама отшелници, които живѣли цѣли 20 години въ пустинята, дѣто постоянно се молили на Бога. Единъ день единиятъ отъ отшелниците вижда, че другарьтъ му, като минава покрай едно мѣсто, подскача и хуква да бѣга. Чуди се, какво вижда този човѣкъ, отъ какво се е уплашилъ, та хуква да бѣга. Отива на мѣстото и вижда единъ голѣмъ купъ съ злато. Казва си: колко глупавъ човѣкъ, бѣга отъ златото! Той изважда златото отъ купя, взима го и отива въ Александрия, дѣто направя голѣма кжца — староприемница; помага на бѣдните, похарчва всичко и нищо не задържа за

себе си. Връща се въ пустинята и се моли на Бога, да му каже, дали е доволенъ отъ него. Явява му се единъ ангелъ и му казва, че всичките негови добрини не струватъ колкото подскането на неговия братъ. Слѣдозателно ако съберемъ всичко онова, което сегашниятъ нашъ обективенъ умъ може да направи, отъ врѣмето на нашето дѣтство, до врѣмето когато си заминемъ за другия свѣтъ, и го прѣтеглимъ, всичко това не може да тежи толкова, колкото една най-малка постѣпка на разумното сърце. И въ писанието нѣкъдъ се казва: „Размишляваше Давидъ въ сърцето си“ — значи той размишляваше съ това разумно сърце.

Туй е, което сега се изисква отъ всички ви. Въ втората стадия на вашия животъ вече се изисква обхода, т. е. да знаете, какви трѣбва да бждатъ постѣпките ви единъ спрямо другъ. Запримѣрь, искашъ да направишъ бѣлѣжка нѣкому. Направи, но да я направишъ отъ любовъ, както ще постѣпишъ спрямо себе си. Когато правишъ бѣлѣжка на себе си, какъ постѣпвашъ? Осждашъ ли се строго? Нали смекчавашъ условията? Защо да не постѣпваме спрямо другитѣ тъй, както и спрямо себе си? Слѣдователно, ние трѣбва да изнесемъ Истината съ любовъ. Когато правяме грѣшките на кой и да е братъ, трѣбва да

ги поправяме съ любовъ, та той да почувствува, че ние правимъ това нѣщо отъ любовъ, а не че искаме да се радваме на нѣкоя негова погрѣшка. Първото нѣщо, което сега липсва на хората то е благородството. Запримѣръ, въ тази школа нѣкой пѣтъ се карате за столове. Нѣкои ме питатъ: ние нѣмаме ли право да седнемъ напредъ да слушаеме? Питамъ: кой е по-благороденъ — който сѣда отпредъ, или който сѣда отзадъ? Ако си човѣкътъ, който можешъ да отворишъ устата си и да кажешъ една любовна дума, да изпълнишъ волята Божия, седни на първия столъ! Ако си човѣкътъ, който можешъ да кажешъ най-грубата дума, седни най-последенъ! И да те викатъ напредъ, кажи: братя, азъ не съмъ за първото мѣсто. Азъ ще седя отзадъ и постепенно ще идвамъ къмъ първитѣ столове. Казвате: да седнемъ отпредъ! Да седнете отпредъ, азъ ще се радвамъ, но трѣбва да знаете, че азъ чета тия първи редове. Тѣ трѣбва да бждатъ редове на Божествената Любовъ, че кой какъ ви срещне, отъ васъ да излиза онази благодать, онази нѣжностъ, онази сила, да си помагате единъ другъ. Вие сега ще ми кажете: да, но това сж нашитѣ наслѣдствени чѣрти.—Това е една лъжа. Наслѣдственитъ чѣрти сж ваша измислица. Доброто, добритѣ навици, благородното сърце у васъ, Богъ ви

ги е вложилъ още когато ви е създавалъ васъ, още когато сте излѣзли отъ Бога. Слѣдователно, въ всѣки единъ случай, ние имаме толкова възможности да бждемъ добри, колкото и лоши. Азъ съмъ казвалъ и другъ пѣтъ, що е зло. Злото всѣкога произтича отъ отказването ни да вършимъ добро. Злото е не-направено добро. Да допуснемъ сега, че двама ученици се скарать, обидять се нѣщо. Това е много естествено. Какъ ще изгледять тази обида? Ако единиятъ отъ тѣхъ си каже: чакай, азъ ще постѣпя споредъ моето разумно сърце. И другиятъ казва въ себе си: и азъ ще постѣпя споредъ моето разумно сърце. Постѣпятъ ли и двамата така, веднага спорътъ ще бже изгладенъ. Ами че какво има да дѣлитъ? Какво има да дѣлитъ въ този свѣтъ? Не е ли най-хубаво да имаме Божествената Любовъ? Онова, което може да даде сила на ума ни; онова, което може да даде сила на сърцето ни; онова, което може да даде сила на волята ни, Той е Богъ, Който се е ограничилъ, за да живѣе въ насъ. Има Единъ Богъ въ свѣта, Който се е ограничилъ заради насъ. Това е най-голѣмото величие на Бога. Ако ти прѣнебрегнешъ тази жертва, която Господъ е направилъ — да влѣзе въ човѣш-

кото сърце, създаваш условия за смъртта. Огътамъ произтича смъртта. Ние всъки денъ и умираме, и възкръсваме. Ако още тази вечеръ вие рѣшите да бждете върни на този великъ законъ на Божественото проявление, знаете ли каква промѣна ще стане съ васъ? Ако вие се подчините на този Божественъ законъ, то който човѣкъ и да срѣщнете на пътя, и най-лошия да е, щомъ се спрете и го погледнете, Богъ ще ви се усмихне чрѣзъ него. Ще кажете: познахъ Го! У лошитѣ хора Богъ е скритъ на дълбоко. Тия хора сж лоши, защото не живѣятъ добръ. Когато се развалятъ пѣтищата въ една държава, кой е виновенъ — пѣтищата или хората? Хората не поправятъ пѣтищата. И тъй, при сегашнитѣ условия на живота, ние, съ своето непослушание на този вжтрѣшенъ великъ законъ, сме дошли до такова положение, че цѣлиятъ свърѣмененъ християнски свѣтъ страда. И тъй, изисква се мекота въ нравитѣ! Единъ господинъ е казалъ, че отъ лицата на тукашнитѣ школьници свѣти смъртта. Не, азъ не зная, дали смъртта може да свети, но това, което зная, то е, че нашитѣ лица не трѣбва да дишатъ смъртъ, но трѣбва да дишатъ животъ.

Сега, когато азъ говоря за разумното сърце, трѣбва да знаете, че за да се развие то, страдани-

ята трѣбва да ви засегнатъ издълбоко. Човѣкъ трѣбва да бжде разклатенъ отъ дълбочинитѣ на душата си. Не сж нуждни само афекти, които да засѣгатъ повърхността ви, както нѣкои вълни засегатъ само десетина метра отъ морската повърхность; за васъ трѣбва коренна обнова. Ние трѣбва да имаме характера на Авраама. Авраамъ бѣше бездетенъ. Споредъ закона на евреитѣ, наслѣдството трѣбваше да остане на одного отъ неговитѣ слуги, или на одного отъ неговитѣ синове отъ рабинитѣ му. Обаче Богъ му каза, че ще му даде наслѣдникъ. Кой бѣше наслѣдникътъ на Авраама? — Исакъ. Баша му и майка му имаха една свѣтла идея. Богъ каза на Авраама: „Ще принесешъ сина си въ жертва“. Ако вие бѣхте на мѣстото на Авраама, щѣхте да кажете: това не може да бжде! Богъ ме изпитва. Такива работи не върша. Авраамъ, обаче, не направи така. Каза: да бжде волята Божия! Той взе сина си, тури дърва на гърба си и отиде точно на мѣстото, дѣто му бѣ казано да го принесе въ жертва. До послѣдния моментъ бѣ на изпитание. Когато дигна ножа, Господъ му каза: „Познахъ, че ти си човѣкъ на послушанието, затова нѣма да принесешъ сина си въ жертва“. Ето една похвална чѣрта на Авраама! Съ това той показва, че е готовъ да пожертвува и най-цѣн-

ното, което имаше. Затова Авраамъ се нарича приятел Божии. Азъ го наричамъ отецъ на вѣрующитѣ, понеже бѣше човѣкъ на абсолютната вѣра, човѣкъ безъ никакво съмнѣние. Разбира се, вие ще приложите това учение, кой на което мѣсто се намира въ живота. Вие ще опитате Бога, и Той ще ви изпита. Да не мислите, че Той нѣма да ви изпита. Ще ви изпита като Авраама; ще ви изпита като апостолитѣ; ще ви изпита като пророцитѣ. Всички ще минете прѣзъ огънь, седемъ пѣти ще минете прѣзъ огънь. Като казвамъ, че всички ще минете прѣзъ огънь, васъ ви е страхъ. Трѣбва да се мине седемъ пѣти прѣзъ Божествения огънь! Това е най-голѣмото благословение. Това е свещенниятъ огънь на Любовта, който ще причисти умоветѣ и сърцата ви, да разбирате хубавото у Бога и какъ трѣбва да го изпълните. Никога нѣма да бързате. Каквото и да вършите, не бързайте. Нѣкой отъ васъ е търговецъ, заплете се въ смѣткитѣ си, нѣма пари; отиде си въ кѣщи, стисне си главата — отчая се. Не стискайте главата си! Като дойдете въ кѣщи седнете, отправете ума си къмъ Бога, къмъ своето разумно сърце, послушайте какво ще ви се каже да направитѣ въ дадениятъ случай. Все ще получите единъ отговоръ. Майка сте — имате една непослушна дъщеря. Не ѝ се карай-

те, не я молете да направи това онова, но се обърнете къмъ своето разумно сърце и го попитайте, какво да правите. Може да се минатъ день, два, три, четири — ще дойде най-добриятъ отговоръ, какво трѣбва да направите. Учителъ си, слуга си нѣкѣждѣ, ученикъ си, каквото и положение да заемашъ не бързай.

Ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който ще видите, че онѣзи, които иматъ вѣра, всѣкога се спасяватъ — около 250 — 300 души офицери били осъдени отъ болшевиците на смъртно наказание. Отизватъ при единъ отъ тѣхъ. Питатъ го: вѣрвашъ ли въ Бога? Не вѣрвамъ. Теглятъ му куршума, убиватъ го. Отизватъ при втори, при трети, при четвърти и все ги питатъ: вѣрвате ли въ Бога? — Не вѣрваме. Най-послѣ запитватъ единъ отъ тѣхъ. Ами ти вѣрвашъ ли въ Бога? — Да, вѣрвамъ! — И се прѣкрѣства. Най-послѣ намѣрилъ се единъ да вѣрва въ Бога. Хайде навънъ, не заслужавашъ да те убиемъ. Пущатъ го на свобода. Защо. — Господъ пошепва на този, който убива: пусни този, той е мой човѣкъ! Този човѣкъ вѣрва въ своето разумно сърце, слуша своя вътрѣшенъ гласъ. Азъ мога да ви приведа още много примѣри за съвѣтитѣ на разумното сърце, но тия примѣри иматъ сила въ своето приложение. Азъ зная,

колко е мъчно човѣкъ да приложи едно правило! Когато човѣкъ се разгнѣви, веднага идва съмнѣнието, колебанието. Въ всичко въ свѣта може да се усъмните, но въ Бога — никога! Бъдете готови да се жертвувате заради тази велика Любовь — заради Господа, което съизволява да се ограничи, да дойде да живѣе въ насъ! Бъдете готови въ дадения случай всичко да пожертвувате заради Него! Съ това се е отличилъ Христосъ: „Дойдохъ да изпълня волята на Онзи, Който Ме е изпратилъ“, казва Христосъ. Най-послѣ, когато Му казаха, че трѣбва да понесе кръста на страданията, каза: „Азъ ще направя всичко, което Отецъ ми е казалъ. Христосъ имаше знание, имаше и сила. Той казваше: „Не мога ли да поискамъ единъ — два легиона ангели да дойдатъ и ме освободятъ? — Мога, но нѣма да го направя. Азъ ще прѣдпочета позора, страданието, мъчението но всичко това да бѣде за благото на моитѣ братя. Туй е Божествената воля! Въ какво седи Божията Любовь? — Въ послушанието. Ще дойде день, когато нѣма да има страдания. Христосъ вече нѣма да Го разпъватъ въ свѣта. Защо? Ами че нѣма такова дърво, на което могатъ да разпънатъ Христа! Този Христосъ, който днесъ живѣе въ сърцата и душитѣ на 500 милиона хора, за Него нѣма такова голѣмо дърво, на което

могатъ да го разпънатъ. Той е достатъчно силенъ, и Неговата сила ще се развие още повече. Съ тази сила можемъ да разполагаме и ние. Затова казва Христосъ: „Всичко, каквото попросите въ Мое име, ще ви бѣде“. Въ кое име? — Въ името на Божията Любовь, въ името на това разумно сърце, което е въ насъ. Ако имашъ разумно сърце, Христосъ може да дойде и да живѣе въ него.

Азъ ви говоря, но ние не можемъ да ви наложимъ правила. Желая едно нѣщо отъ васъ: да се надпрѣварвате въ отдаване почитъ единъ на другъ. То е първото нѣщо. Философия имате достатъчно, даже и за професори ставате; лекции може да държите; моралъ на хората може да дадете; можете да тълкувате и Евангелието, но приложение ви трѣбва. Най-мъжното нѣщо е приложението, а това се изисква отъ всинца ви. Който приложи, той влиза въ втората фаза, Който слуша разумното сърце, на него може вече да се говори. Добритѣ навици сѣ, на които може да разчитате. Трѣбва да знаете, че всички имате добри навици. Че ги имате, ето какъ ще ви докажа. Ако ви обидя, вие ще ми покажете, какъ трѣбваше да постѣпя. Ще ми кажете: трѣбваше да бѣдешъ по-мекичѣкъ. Ще ми четешъ моралъ — значи, имашъ добъръ навикъ, знаешъ какъ да постѣп-

вашъ. Щомъ можешъ да ми четешъ моралъ, значи разбирашъ отъ добритѣ навици. Защо да не можешъ да постъпишъ така и ти? Всички знаемъ, какъ трѣбва да постъпваме. Щомъ знаемъ, защо да не можемъ да приложимъ? Можемъ да приложимъ! И тъй, всички, безъ изключение, можете да приложите. Ние имаме добритѣ навици, имаме разумно сърце. Богъ се е ограничилъ и живѣе въ насъ. Ако 2,000 години слѣдъ Христа кажемъ, че не можемъ да живѣемъ единъ чистъ християнски животъ, това е срамъ за насъ!

Азъ ви слушахъ прѣди лекцията, единъ братъ каза: „Братя, да се помолимъ!“ Азъ бихъ желалъ само единъ отъ васъ да се помоли, а не всички. Единъ отъ васъ би свършилъ цѣлата работа. Единъ тренъ колко души машинисти изисква? — Единъ. Ако всички станатъ машинисти, ще има караница. Единъ машинистъ е нуженъ! Той ще се качи на машината, а всички останали ще насѣдатъ въ вагонитѣ, и работата ще тръгне. Това добро сърце ще потегли; този лостъ ще се съобрази съ великия Божественъ законъ, а всички други ще стоятъ въ вагонитѣ тихо и спокойно. Вие ще кажете: ама да не направи той нѣкаква погрѣшка. Историята, която ние знаемъ отъ хиляди години, казва, че всички онѣзи, които сж се

ржководили отъ своето разумно сърце, сж постъпвали разумно. Тѣ никога не сж създали нѣкаква катастрофа. И затова псалмопѣвецътъ казва „Младъ бѣхъ и остарѣхъ, но не видѣхъ праведния да проси. Не видѣхъ човѣкъ съ разумно сърце да проси, да е излѣзълъ на поругание“. Ако нѣкой пѣтъ праведнитѣ сж били излагани на поругание, то е било по простата причина, да помогнатъ на своитѣ братя.

И тъй, сега ще апелирате къмъ вашитѣ добри навици, които имате, къмъ вашето разумно сърце. И послѣ ще апелирате къмъ Христа, къмъ този живиятъ Христосъ, когото азъ наричамъ Синъ на Любо-вта. Единствениятъ Учителъ въ свѣта. Неговото име ние знаемъ, че е Христосъ, но Той има свещенно име, което не смѣемъ да произнесемъ. Когато се обръщамъ къмъ Него, азъ казвамъ: Господи, съ Твоето име, съ което Ти си знаенъ само горѣ на небето, да бжде Твоята воля.

Надпрѣварвайте се въ почитъ! Това нѣщо е необходимо за българина. Между всичкитѣ славяни, българитѣ сж най-груби. Това ще си го признаете. Нѣма никаква обида въ това. Не е лошо да бждете груби, но оглаждане трѣбва. За да се огладите, ще се надпрѣварвате въ Божествената Любовь. Тази Любовь ще ви изглади. И тогава вие, като онази

мида, ще направите отъ вашата грубостъ единъ бисеръ. Най-първо ще започнете съ добрата обхода. Азъ постоянно слушамъ да казватъ нѣкои отъ васъ; Учителътъ спрѣмо нѣкои е по-благосклоненъ, а спрѣмо други — не. Вие разсждавате плътски. Ние не можемъ да бждемъ благосклонни по лице. Божествената Любовь дѣйствува еднакво къмъ всички хора. Къмъ всички хора Богъ дѣйствува еднакво, но не всички хора еднакво проявяватъ Божиата Любовь, слѣдователно, вашитѣ души се различаватъ по това, че нѣкои сж по-готови и затова Господъ по-силно се проявява къмъ тѣхъ. Обаче всички трѣбва да знаете, че имате една и сжща възможность. Както Богъ дѣйствува спрѣмъ единъ ангелъ, тъй дѣйствува и спрѣмо единъ човѣкъ; тъй дѣйствува и спрѣмо растението; тъй дѣйствува и спрѣмо послѣдното камъче — безъ никаква разлика. Азъ не говоря за външния, за физическия свѣтъ. Азъ говоря за живитѣ камъни, за живитѣ растения, защото въ небето и растенията говорятъ, и камънитѣ говорятъ и сж живи.

Та, всички трѣбва да проявявате вашитѣ добри навици! И азъ бихъ желалъ да изчезнатъ грубостта, хукането между васъ. Съ това се нарушава Божиата любовь. Всички хора се оплакватъ, казватъ: Любовь ни трѣбва. Ами че Любовта е между васъ!

Любовта е вжтрѣ въ васъ, проявете я само! Ами че кой е кривъ, ако вие имате единъ затворенъ кранъ и водата не може да тече прѣзъ него? Водата ли е крива, или вие? — Отворете крана, и вашето разумно сърце веднага ще проектира тия извори навънъ.

Първата чѣрта и за младитѣ, и за старитѣ е да се надпрѣварватъ въ отдаване почитъ. Ученици, които не могатъ да се почитатъ единъ другъ, не могатъ да почитатъ и Учителя си. Ученици, които не живѣятъ помежду си добрѣ, не почитатъ и своя Учителъ. Господъ казва, че не е доволенъ отъ онѣзи, които не Го слушатъ.

Сърцата на всички трѣбва да сж готови да изпълнятъ волята Божия. Всички трѣбва да изпълнятъ волята Божия отъ любовь, и Неговото царство ще дойде. Тогава всички ще се веселимъ. Това може да го направимъ още отъ тази вечеръ. Не, тази вечеръ е день. Ние можемъ да обърнемъ вечерта на день.

Сега искамъ да остане въ главата ви слѣдната мисль: всѣки единъ отъ васъ самъ за себе си да разреши въпроса, какъ да се обхожда съ другитѣ, а не какъ се обхождатъ другитѣ съ него. Този е главниятъ въпросъ. Вие започвате обратно. Не всѣки

единъ отъ васъ, отъ свое гледище, да разреши, какъ се обхожда съ другитъ, и дали Господъ е доволенъ отъ неговата обхода. Азъ не казвамъ, че Господъ е недоволенъ, защото ако кажа, че Той е недоволенъ, то е сждене. Вие можете да изправите всичкитъ ваши погрѣшки. Тази вечеръ Господъ ще вземе всичкитъ наши грѣхове и ще ги хвърли задъ гърба си. Моментално ще стане това. Тогава ще се яви това ново състояние, новото раждане на човѣка, ще се зароди единъ новъ подъемъ въ човѣшкия духъ. Новородениятъ човѣкъ ще бжде свободенъ отъ своитъ терзания, ще бжде радостенъ и веселъ. Това може да стане още тази вечеръ. Този въпросъ може да разрѣшите още тази вечеръ. Онѣзи, които сж готови, да не отлагатъ. Пъкъ онѣзи, които не сж готови, когато имъ д ъде врѣмето. Които сж готови, моментално могатъ да разрѣшатъ този въпросъ.

(Размишление).

Богъ на Любовта не е Богъ на мъртвитъ, но Богъ на живитъ.

